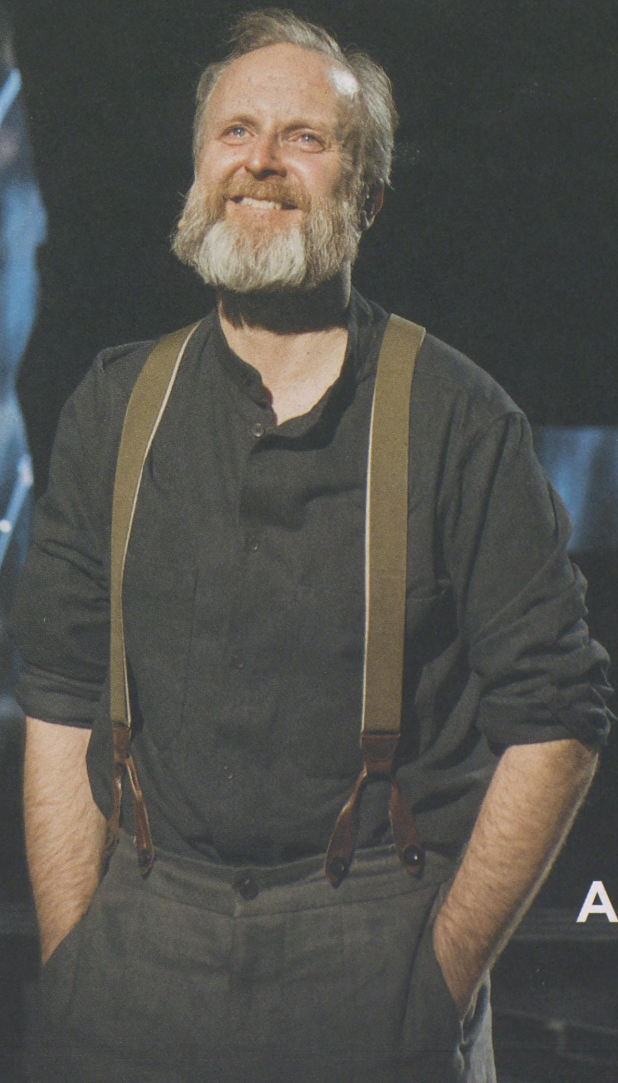

SLÅTTEKAR I HIMMELEN

DET
NORSKE
TEATRET

TE
ATRE
TVÅRT

SLÅTTEKAR I HIMMELEN

AV EDVARD HOEM

DRAMATISERING: KRISTIAN LYKKESLET STRØMSKAG

Knut Hansen Nesje **JON BLEIKLIE DEVIK**

Serianna, kona til Nesje **KJERSTI BOTN SANDAL**

Hans, eldste son til Nesje / Ellert, yngste son til Serianna og Nesje

ANDREAS KOSCHINSKI KVISGAARD

Gjertine, søster til Serianna **SARA FELLMAN**

Ole Salmakar, mannen til Gjertine **BJØRNAR LISETH TEIGEN**

Hans Aas, bror til Ole Salmakar / Claus Gørvell, eigaren av Gørvell-garden

SVEIN ROGER KARLSEN

Karina **JULIE STØP HUSBY**

Louise Dahl, søster til Gørvell **UNN VIBEKE HOL**

Regissør **BENTEIN BAARDSON**

Scenograf **ARNE NØST**

Kostymedesignar **INGRID NYLANDER**

Lysdesignar **TORDEL SKJÆRVEN**

Videodesignar **REIDAR ANDREAS RICHARDSEN**

Lyddesignar **NILS WINGEREI**

Dramaturg **CARL MORTEN AMUNDSEN**

STUDIOMUSIKARAR

Ståle Sletner – trøorgel

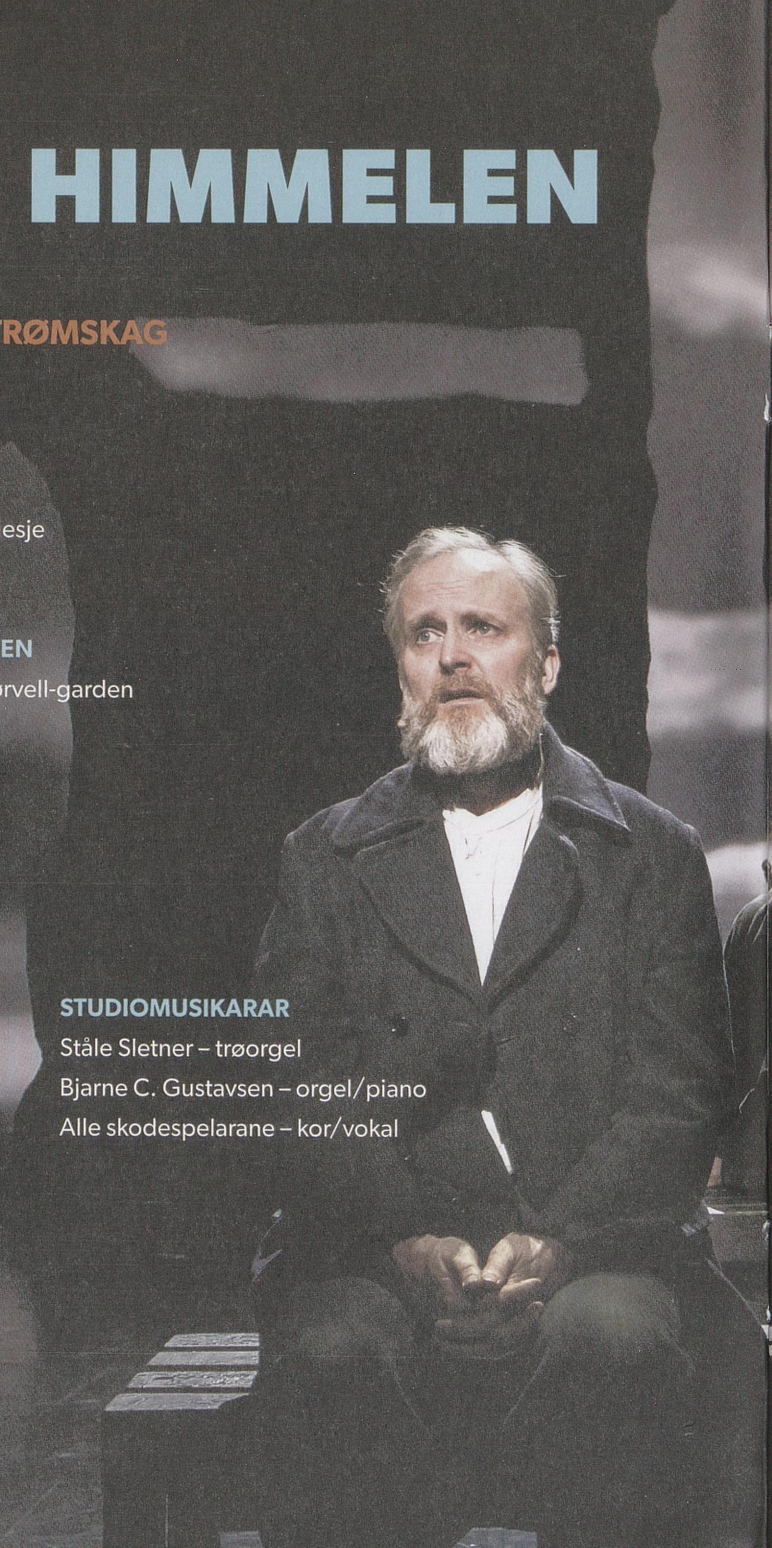
Bjarne C. Gustavsen – orgel/piano

Alle skodespelarane – kor/vokal

URPREMIERE 7. MARS 2020 PÅ DET NORSKE TEATRET

Framsyinga er ein samproduksjon med Det Norske Teatret.

PREMIERE PÅ TEATRET VÅRT I MOLDE 15. AUGUST 2020.

Produsent **HALVARD FIKSDAL**
Teknisk leder **SVEIN LARSEN**
Inspisient **ELIN NYHEIM**
Tekniker lys **JONAS FUGLSETH**
Tekniker lyd **INGVAR KRISTENSEN**
Tekniker video **KICK MENTZONI**
Rekvisitør **FREYA BUSBY**
Systue **VILDE PETTERSEN / ELIN BERG**
Verksted **ALEKSANDAR PANAYOTOV / ARNSTEIN HOEM**

MUSIKK SOM ER BRUKT I STYKKET

Når heile verda syng mot Gud

– Edvard Hoem/Henning Sommerro

Syngjaren – Lars Petter Hjortdal, Trad,
frå Folkemusikk frå Møre og Romsdal

Tre hallingar Frå Romsdal – Jakob L.
Kjersem, Peter L. Rypdal, Trad, frå
Folkemusikk frå Møre og Romsdal

*To Love, To Die, To Dream, Lacrimosa,
Meeting, Offertorium, Epitaphium,
Homeland* – Zbigniew Preisner

Wasteland, Tundradrone, Fløytedrone

– Nils Wingerei/Bjarne Gustavsen

FOTO: Dag Jensen

Bilda er tatt i prøveperioden

GRAFISK FORMGJEVING: 07 Media

TRYKK: EKH GRAFISK

I REDAKSJON: Bentein Baardson, Ida Michaelsen

Frå samlinga «Stavikbrev» ved Romsdalsmuseet. Foto: Romsdalsmuseets fotoarkiv

EI TRANSATLANTISK BREVVEKSLING

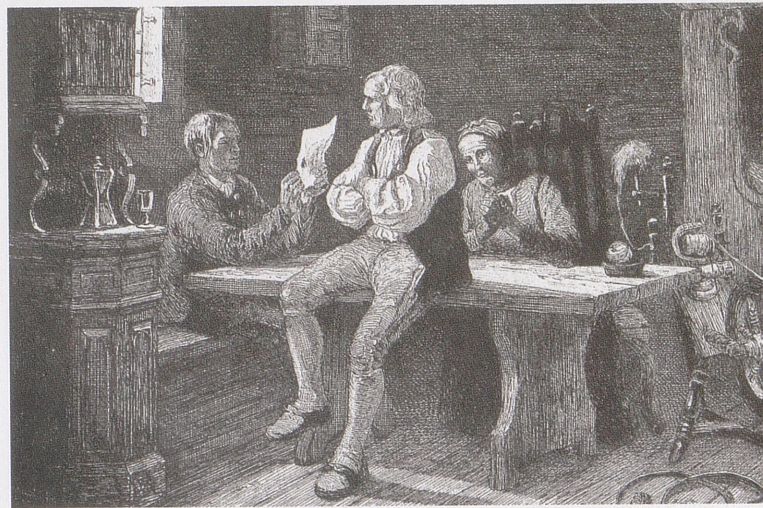
Av Mads Langnes

Den omfattande utvandringa frå Noreg til Amerika førte til at det vart sendt store mengder brev over Atlanterhavet. Såkalla *amerikabrev* – brev frå Amerika til Noreg – er ei mykje nytta kjelde i den norske historiske litteraturen.

Vel så spennande er likevel breva som gjekk den andre vegen, frå Noreg til Amerika – det me her kan kalle for *noregsbrev*. Slike brev er ei førstehands kjelde til norsk historie, men er tradisjonelt sett vigd langt mindre merksemd i norsk historieskriving enn dei tradisjonelle amerikabreva.

Mellom dei som har nytta både amerika- og noregsbrev som eit naudsynt og verdfullt kjeldemateriale finn me den skjønlitterære forfattern Edvard Hoem, der romanserien om familiehistoria til *Slåttekaren* knapt nok kunne vore skrive utan at det var teke vare på brev frå ei slik transatlantisk brevveksling.

Som det har vorte peika på av historikarar, er både amerikabrev og noregsbrev ei skriftleg kjelde som ofte går ut over det me gjerne legg i omgrepet *brev*. Med eit brev tenker ein ofte på ein privat korrespondanse mellom ein avsendar og ein mottakar, medan den transatlantiske brevvekslinga som gjekk føre seg i tiåra med masseutvandring til USA, gjerne også er noko «meir», der det kan vere vanskeleg å trekke grensene mellom private og offentlege brev. Granskingar har vist at mange privatbrev frå norske utvandrarar tilbake til slektningar heime i Noreg ofte fekk ein tilnærma offentlig status, der ei heil grend kunne samlast når eit amerikabrev vart lese opp. Enkelte

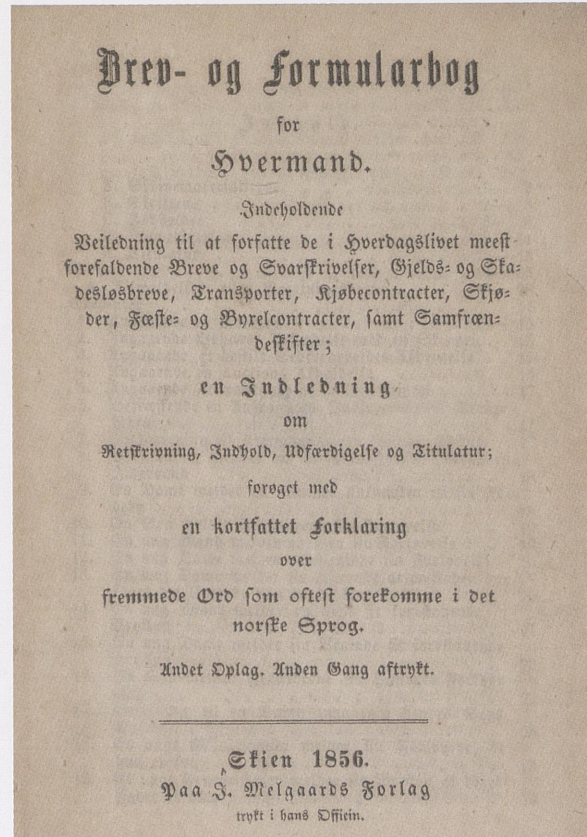
«Amerikabrev». Adolph Tidemand, 1847.

forskarar har til og med hevda at dette var meir som eit mønster, der breva ikkje berre var meint for familien, men at dei også var eit slags offentlege nyhendeskriver. Ein kan kanskje med det kalle ein del av amerikabreva for eit slags «korrespondentbrev», og då særleg i den

første fasen med utvandring til Amerika. Det same kan nok også seiast å gjelde for noegsbreva, om enn i mindre målestokk. Noko seinare, på 1900-talet, tok aviser og andre media over ein del av denne meir offentlege samtalen, og breva fekk gjerne ei meir privat form.

TRANSATLANTISK BREVVEKSLING

Særleg frå masseutvandringa si tid på 1800-talet har det også vorte peika på at breva baa vegar over Atlanterhavet gjerne var påfallande like i form og innhald. Brevva inneheldt gjerne ei innleiing som skildrar at skrivaren «tager pennen fatt». Etter det kom gjerne ei skildring av dei nære ting, slik som familie, helse osv., før ein gjekk over til å seie noko om vår og vind. Så kom gjerne noko av det viktigaste, nemleg ei skildring av dei økonomiske tilhøva, om det så galdt landbruk, fiske eller økonomiske konjunkturar i det heile. Med desse tre faktorane – familien, vèret og økonomien – hadde ein ei god skildring av tilhøva, om det så var frå Amerika til Noreg, eller frå Noreg til Amerika. I tillegg var gjerne den kristelege dimensjonen viktig, der ein både takka Skaparen for tilhøva og meddelte audmjuke ønske om at den allmechtige Gud skulle

«Brev- og Formularbog for Hvermand» frå 1856.
Kjelde: Nasjonalbiblioteket

Bilete av indianarleir ved Sisseton i Midt-Vesten, USA. Foto: Stavig House Museum/Romsdalsmuseets fotoarkiv

gjere alt godt for dei på andre sida av havet. Ein slik generell brevstruktur finn me i svært mange av breva baa vegar over havet, sjølv om dei sjølsagt varierte både i innhald og lengde frå gong til gong.

KORRESPONDENTBREV

Det me kan kalle for «korrespondentbiten» av breva, galdt derimot ein vidare tematikk, og var gjerne meint for ein større lesarkrins enn den nære familien. I desse bolkane av breva blir samfunnsutviklinga meir generelt skildra, slik som til dømes jarnbaneutbygging og dei nye automobilane som trafikkerte vegane. I desse bolkane kan me også lese om alt frå møte med dei såkalla indianarane i Amerika til dei økonomiske tilhøva i småbyen Molde på Nordvestlandet. Variasjonen var stor, der me må rekne med at mottakarane såg på dette som interessante nyhende frå andre sida av havet. Samstundes var det nok slik at ein del av denne informasjonen gjerne var skriven for å freiste andre til å ta turen etter til Amerika, sjølv om det også gjekk føre seg ein parallell motdebatt heime i Noreg frå dei som ønskte å stogge den omfattande utvandringa. Mellom anna publiserte proprietæren Hans Thiis Møller på Moldegård i slåttekaren sin heimby eit propagandaskrift *mot* utvandringa i 1892, utan at pamfletten såg ut til å demme opp for utvandringa korkje frå Rekneslia eller frå resten av Romsdal og landet.

Når det er peika på at mange av breva til og frå Amerika er påfallande like i form og innhald, kan det nok grunne i at folk skreiv tilnærma likt, nett fordi dei opplevde det røyslege livet høvesvis likt. I tillegg var det nok slik at også brevskrivning er ein slags *sjanger*, der det har vorte vist til at mange skreiv brev med

Handkolorerte bilete frå Molde, ca. 1890. Foto: Kirkhorn/Romsdalsmuseets fotoarkiv

Frå bakgarden til Gørvellgarden i Molde, 1916.
Foto: Birkeland/Romsdalsmuseets fotoarkiv

Småbruk i Rekneslia med Kringsjø bak til venstre.
Foto: Romsdalsmuseets fotoarkiv

Utsyn frå Rekneslia. Foto: Birkeland/Romsdalsmuseets
fotoarkiv

Utsyn mot Molde frå Rekneslia. Foto: Birkeland/Romsdals-
museets fotoarkiv

Småbruket på Kringsjø, ca. 1920. Foto: Inger K. Strand/Romsdalsmuseets fotoarkiv

utgangspunkt i dei mange brevmanualane eller formularbøkene som var så vanlege i samtida, slik som «Nyeste Brev og Formularbog for Hvermand» som kom i mange opplag frå 1862 og utetter. Eit anna interessant aspekt er at skriveopplæringa som følgde utbygginga av skulevesenet også førte til at breva som kryssa både vegar over Atlanteren var skrivne av vanlege folk, medan den norske skriftkulturen tidlegare hadde vore meir prega av dei øvre lag av folket.

ARKIVSAMLINGAR

Når det gjeld noregsbrev, er dei som nemnt vurdert til å vere lite brukt som kjelder til norsk historieskriving. Dette er kanskje også naturleg, då det hjå norske arkiv- og museumsinstitusjonar er bevart langt fleire brev frå Amerika til Noreg enn frå Noreg til Amerika.

Eit unntak her er dei såkalla *Stavigbrev* som er oppbevart på Romsdalsmuseet i Molde, og som forfattern Hoem også har nytta som utfyllande kjeldestoff til sine bøker. Samlinga har opphavet sitt i at Lars Stavig (1844-1933) utvandra frå Fræna i Romsdal til Amerika i 1876. Gjennom nesten 70 år brevveksla han med broren Knut (1851-1950) som framleis budde heime i Stavika på romsdalskysten. Dette er ei unik brevsamling på om lag 200 brev mellom to brør og familiane deira – både frå Noreg til Amerika og frå Amerika til Noreg. Stavigbrev er ei særskild verdfull kjelde, då ein her har bevart eit stort tal på brev frå Amerika til Noreg, og der desse som ein uvurderleg tilleggsverdi går inn i ein heilskap, i og med at ein også har andre sida av korrespondansen bevart hjå same museet. I 2018 vart samlinga difor innskriven som ein

Frå bryllaupet til Kristine og Ole Hol, 1903. Kristine var dotter av Serianna og Knud Hansen Nesje. Foto: Inger K. Strand/Romsdalsmuseets fotoarkiv

del av Noregs dokumentarv, som er den norske delen av UNESCO sitt Memory of the World-register.

NOREGSBREVA

For norske forfattarar og forskarar har særleg noresgbreva blitt hevda å vere ei underkommunisert og verdfull historisk kjelde på fleire nivå. For det første er dei jo ei umiddelbar og viktig kjelde til korleis brevskrivarane sjølve opplevde deira eigne, levde liv – eller liv andre har levd, for å seie det med Hoem. For det

andre så er dette ei kjelde som må kunne seiast å stå i ei særstilling som kjelde til tilværet i norske lokalsamfunn også meir overordna, då me har få andre kjelder frå samtida som kjem så nære innpå det opplevde livet i bygd og by i ein tidbolk der norske lokalsamfunn gjennomgjekk store endringar. Med breva sine skildringar av korleis jordbruket vart mekanisert, framvoksteren av eit marknadsretta jordbruk, ein framveksande industri og korleis vegar og jarnbaner opna opp norske lokalsamfunn, må ein mest kunne

«Slåttekaren» med familie, ca. 1887. Bak frå venstre: Georg Bastian og Eilert. Midten: Knud og Serianna. Framme: Ingeborg Kristine og Edvard Anton. Foto: Inger K. Strand/Romsdalsmuseets fotoarkiv

Serianna Eriksdatter Nesje, f. Hoem (1841-1923).
Foto: Inger K. Strand/Romsdalsmuseets fotoarkiv

Under: Begge dødsannonsane er henta frå avisa Romsdals Budstikke

†
Herved bekjendtgjøres for Slægt og Venner at min kjære Mand og vor Far, Bestefar og Svigerfar
Knut Hansen Reknæs
døde stille og rolig inat, 74 Aar gml.
Molde den 22de Oktbr. 1912.
Serianna E. Reknæs,
f. Holm.
Barn og Barnebarn.
Begravelsen foregaar Lørdag 26de Oktbr.

Gravsteinen til Serianna Nesje på Øvre Kirkegård i Molde.
Foto: Kristian Lykkeslet Strømskag

†
Vaar kjære mor, svigermor, bestemor og søster
Serianna E. Nesje
født Hoem
døde idag, 81 aar gl.
Furuli den 29. septbr. 23.
Paa egne og fraværende barns vegne
Kristine Hol, Ole Hol,
f. Næsje
Beretanna Hoem, Edvart Hoem,
f. Holseth
Barnebarn. Søskend.
Begravelsen foregaar fra hjemmet fredag 5. oktober kl. 12.
Avdøde ønsket ikke kranse.

Molde by sett frå aust. Rekneshaugen ligg bak byen, til høgre i bildet, og småbruka i Rekneslia bak den att.
Foto: Kirkhorn/Romsdalsmuseets fotoarkiv

Molde by sett frå nord, ca. 1900. Foto: Kirkhorn/
Romsdalsmuseets fotoarkiv

Molde by sett frå sør, ca. 1910. Foto: Kirkhorn/
Romsdalsmuseets fotoarkiv

seie at desse breva er ei førstehands kjelde til korleis «det moderne Noreg» tok form. Om me til dømes les breva frå Stavika i Noreg til Amerika gjennom fleire tiår, er dette ei unik kjelde til korleis brevskrivaren sjølv opplevde dei store samfunnsomveltingane som også gjekk føre seg i Molde og romsdalsbygdene i samtida. Og som det har vorte hevda, ligg nok kanskje også noresgbreva sin største verdi som kjelde til historia nett på dette planet.

DOKUMENTARROMANAR

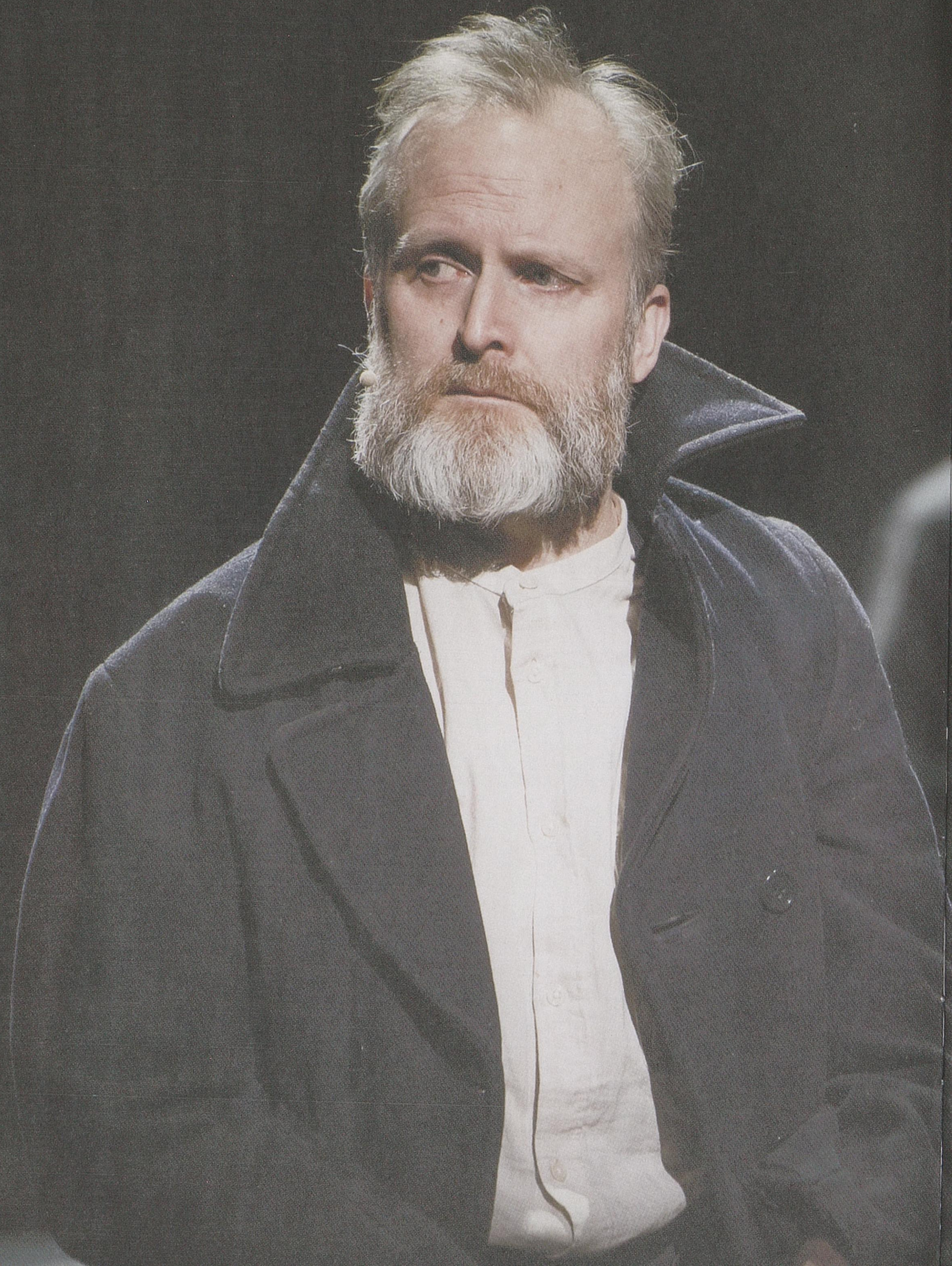
Breva som kryssa Atlanterhavet beskriv ofte både den individuelle skjebnen til brevskrivarane og den kollektive samfunnsskjebnen, slik som økonomisk framgang eller tilbakegang og andre faktorar som livskvaliteten baserer seg på. Aspekt som arbeid, økonomiske forhold og samfunnsutvikling teiknar med det eit bilete av livet både på det individuelle og det kollektive planet.

I dei mange breva i dei nemnde *Stavigbrev* fortel til dømes dei to brørne om hendingar i det private rommet som omhandla deira eigne og familiane sine liv, men dei skreiv også om samfunna som dei var ein del av. Brev kan difor gje oss to perspektiv. Me kan lese dei som ei familiekronikk eller mest som ein spanande dokumentarroman som gjennom to-tre generasjonar skildrar liva til to familiar på kvar si side av Atlanteren. Og nett på dette viset er det jo den kjeldemedvitne forfattern Edvard Hoem har brukt breva frå *sin* familie, når han har skriva romanserien med handling frå Nordvestlandet og Midt-Vesten. Men me kan også sjå på slike brevsamlingar som glimt frå to ulike samfunn i endring, der det er mogleg å studere breva i eit

breiare historisk perspektiv. Sidan dei representerer ein så lang tidsperiode, er dei med på å gje oss eit perspektiv på den meir generelle historiske utviklinga i Midt-Vesten og USA på den eine sida, og i Romsdal og Noreg på den andre sida. Også det nett slik som Hoem har gjort for familien frå Rekneslia og historia deira, både i det store og generelle og det vesle og spesielle, gjennom fleire generasjonar.

Litteratur

- Alsvik, O.: Brev fra Norge til Amerika – kilder til norsk lokalhistorie? I: Heimen nr. 3/1994.
- Granrud, B.: Norgesbrev som kilde til kvinnehistorie og hverdagsliv. I: Heimen nr. 2/1999.
- Langnes, M.: Ei transatlantisk brevveksling – Stavikbrev og Norges dokumentarv. I: Romsdalsmuseet årbok 2019.
- Møller, H. T.: *Udvandringen*. Molde 1892.
- Sprauten, K.: Fra Amerika til Norge: norsk-amerikanere skriver hjem. (nettsida «Det løfterike landet», Nasjonalbiblioteket).
- Sunde, R.: Amerikabrev 1880-1950. Livssoga til to brør frå Romsdal. Førde/Molde 2009.

Når heile verda syng mot Gud

Når heile verda syng mot Gud,
da gryr den nye dag.

Vi møter morgonen i lag,
vi stig av søvnen ut.

Dei mørke vatna opnar seg
der Herrens ande sviv.

På Herrens ord kjem lys og liv.
Halleluja, halleluja, halleluja!

Høyr, vatnet renn med torelud,
og regnet fell og fell.

Ein foss kjem brusande frå fjell,
og havsens bølger bryt.

Ein kvelving stig der skyer driv,
før andre skapingsdag
finn kveld der lange skuggar kliv.
Halleluja, halleluja, halleluja!

Når heile verda syng mot Gud,
set nye vokstrar frø,
og kornet veks med smak av brød,
og nektar renn frå sky.

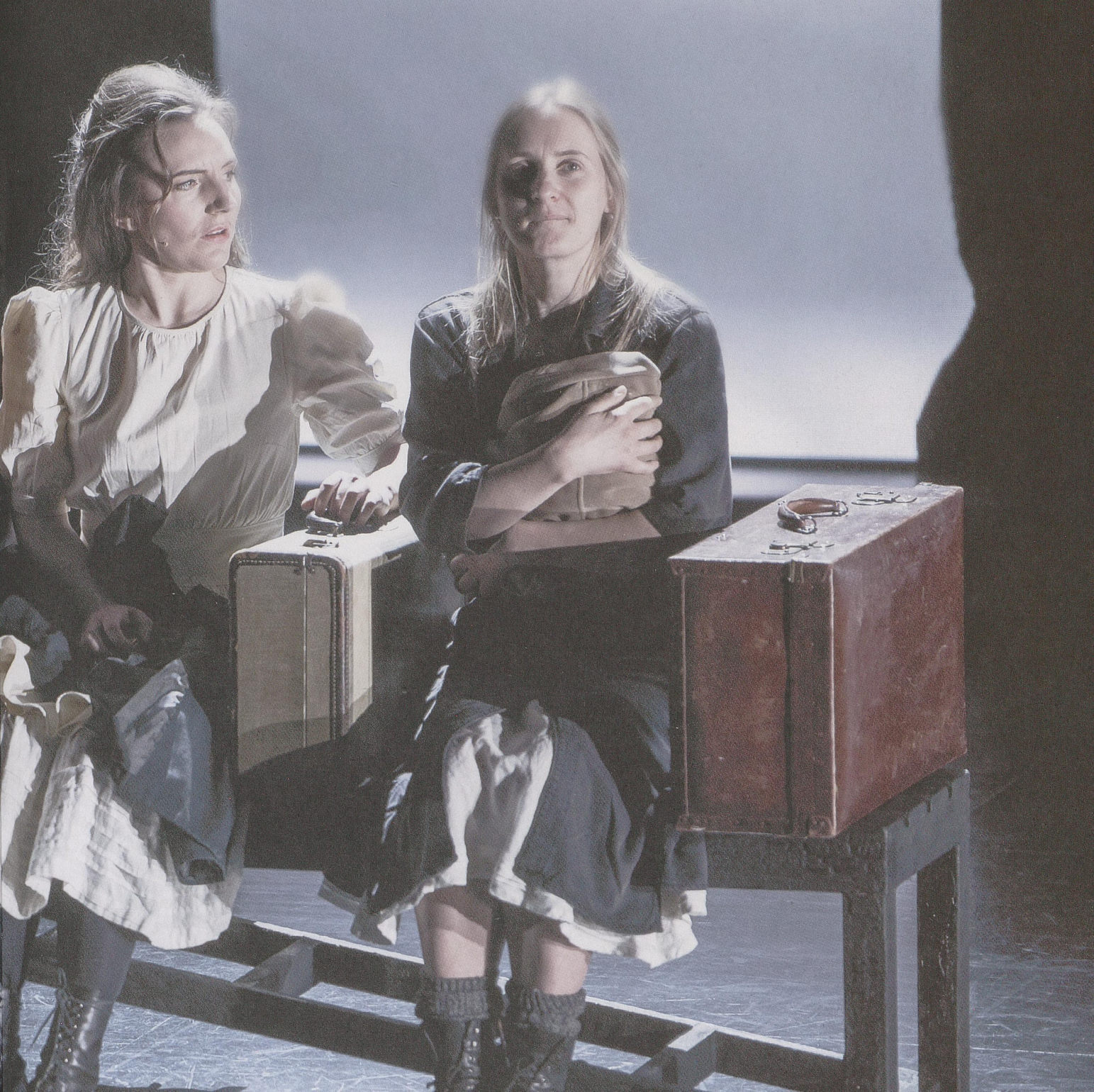
Ti tusen slag ber grøde fram,
no mognar frukt og bær.
Det er den tredje skapingsdag.
Halleluja, halleluja, halleluja!

*Tekst: Edvard Hoem, melodi: Henning Sommerro
(Tre av sju vers)*

MENNESKET OG LAGNADEN

Tekst Ida Michaelsen Foto Dag Jensen

– På mange måtar er *Slåttekar i himmelen* eit slags rekviem over ein oldefar, seier Bentein Baardson. Han har regien når forteljinga om Knud Hansen Ræknes (Nesje) tar form i scenerommet, eit arbeid han går til med ærefrykt.

– Historia har mange spennande, rike og samansette karakterar, men ein kjem ikkje unna at det er Nesje, eller lagnaden hans, som er den mest gripande. Mannen som mista dei fire sønene sine, alle forsvann, alle drog frå han. Ingen tok opp arven, ingen tok vare på jorda og marka som han hadde brukt heile livet sitt på å opparbeide. Dette er noko som vinn gjenklang også i eit moderne publikum.

Bentein Baardson er kjent for sine storslagne og modige oppsetjingar gjennom ein snart 50 år lang karriere. I 1973 blei han uteksaminert frå Statens teaterhøgskole og arbeidde nokre år som skodespelar, men det er frå og med regidebuten i 1979 at han for alvor blei lagt merke til. Han sette sitt preg på norsk teater og på norsk offentlegheit med ein svimlande arbeidskapasitet, og på 90-talet blei han nærast folkeeige

gjennom NRK-serien *Peer Gynt* med Paul-Ottar Haga i tittelrolla, OL på Lillehammer der han hadde regien på opnings- og avslutningsseremonien og ei rad spektakulære framсыningar ved dei store teater-scenane. Det var også i denne perioden han sist var innom Det Norske Teatret og sette opp ein versjon av *Antigone* med debutanten Nina Woxholt i tittelrolla, ei framсыning det framleis blir referert til, 24 år seinare. I 2006 var han direktør for Ibsen-året og stod sjølv for oppføringa av *Peer Gynt* ved Giza-pyramidane i Egypt. Men karrieren spenner også over teatersjefroller, filmproduksjon, fjernsynsseriar, dramatiseringar, opera- og teaterregi; Bentein Baardson har brynt seg på dei fleste store klassiske dramaa, og ser fleire likskapstrekk mellom dei greske dramaa og det som utspelar seg i Rekneslia i bakkane over Molde.

– På den eine sida er dramatiseringa av *Slåttekar i himmelen* eit kammerspel. Men på den andre sida minner det om ein gresk tragedie. Det handlar jo om det store spørsmålet; kva gjer vi? Skaper vi vår eigen lagnad eller er vi eit resultat av utanforliggande ting, ytre omstende? Og det er jo nett dette dei greske tragediane handlar om; menneskets opprør mot sin eigen lagnad. Men Hoems fabelaktige slektskrønike handlar ikkje om heltar og segnfigurar. Han skriv om kvardagsmenneske vi kan kjenne oss igjen i og det er nok noko av det som har gjort at bøkene har fått så stor lesarskare. Folk har vilja følgje utviklinga, og

følgje karakterane i alle vala dei tar. Og så er sjølvsgagt ein viktig del av forklaringa på kvifor det vekkjer så sterke kjensler, at bøkene tar opp ein så viktig del av Noregs historie, seier Bentein Baardson.

Teaterframsyninga er basert på den første romanen i serien som følgjer Nesje-slekta frå Rekneslia i Molde til prærien i Amerika. Ei forteljning som ikkje berre er ei skildring av forfedrane til Edvard Hoem, men også eit stykke norsk historie. Mot slutten av 1800-talet forlet mange nordmenn bygdene og gardane sine rundt om i landet for å søkje lykkja på andre sida av Atlanteren. Grunnen var at folketalet auka i høgt tempo, folkehelsa var betre og barnedødelegheita sokk. Dei første som drog melde om nytt land på prærien og utsikta til ei betre framtid gjorde at mange tok spranget inn i det ukjende.

– Det er millionar av menneske i bevegelse i verda i dag som ønskjer å skape seg eit betre liv, ein annan stad, i eit anna land, i ein annan verdsdel. Det gjer dei for å finne fleire moglegheiter, for å auke utsiktene til eit betre framtid. Dersom det var rundt 800 000 nordmenn som utvandra på 1800-talet, så har vi alle ein eller annan i familien som har gjort denne reisa, tatt dette avgjerande valet. Eit val som fekk store konsekvensar, også for dei som blei igjen.

Bentein Baardson har latt seg fascinere av Edvard Hoems evne til å dikte fram eit heilt galleri av levande menneske basert på nokre få opplysingar om desse

personane. Ein fødselsdato, ein dåpsdato, ein konfirmasjon, ei gravskrift, nokre få brev og korte familieanekdotar.

– Alt det livet rommar mellom desse merkedagane har han jo dikta fram. Det er eit stort menasjeri av menneske Edvard Hoem held opp for oss. Han hjelper oss med å komme i kontakt med menneske som levde ikkje mange generasjonar føre oss, men langt nok unna til at vi ikkje kjenner liva deira. Når ein tenkjer på kor viktig denne utvandringa var for folk og for landets historie, er det forbausande lite som er skrive om dette temaet før Edvard for alvor tok på seg ansvaret.

Slåttekart i himmelen er eit samarbeid mellom Det Norske Teatret og Teatret Vårt. Teatersjef Kristian Lykkeslet Strømskag ved Teatret Vårt har dramatisert romanen og skodespelarar frå teateret står også på rollelista. I august skal framsyninga bli spelt for heimepublikummet i Molde før dei skal på turne på nordvestlandet. Også teaterpublikummet har sett seg i bevegelse, mange har vist interesse for den levande versjonen av Hoems galleri av forfedrar og – mødrer.

– Dette er hjarteblodet til Edvard Hoem, bokstaveleg tala, det merkar ein i møte med dette stoffet. Han har eit nært og inderleg forhold til sin eigen oldefar, og det er med stor respekt vi nærmar oss meisterforteljaren Hoems historie om menneskeleg livskraft og mot, slit, angst, tvil, tru og håp, avsluttar Bentein Baardson.

Bentein Beardson under prøver på Slåttekar i himmelen. Til venstre dramaturg Carl Morten Amundsen, inspisient Pål Pande-Rolfsen til høyre.

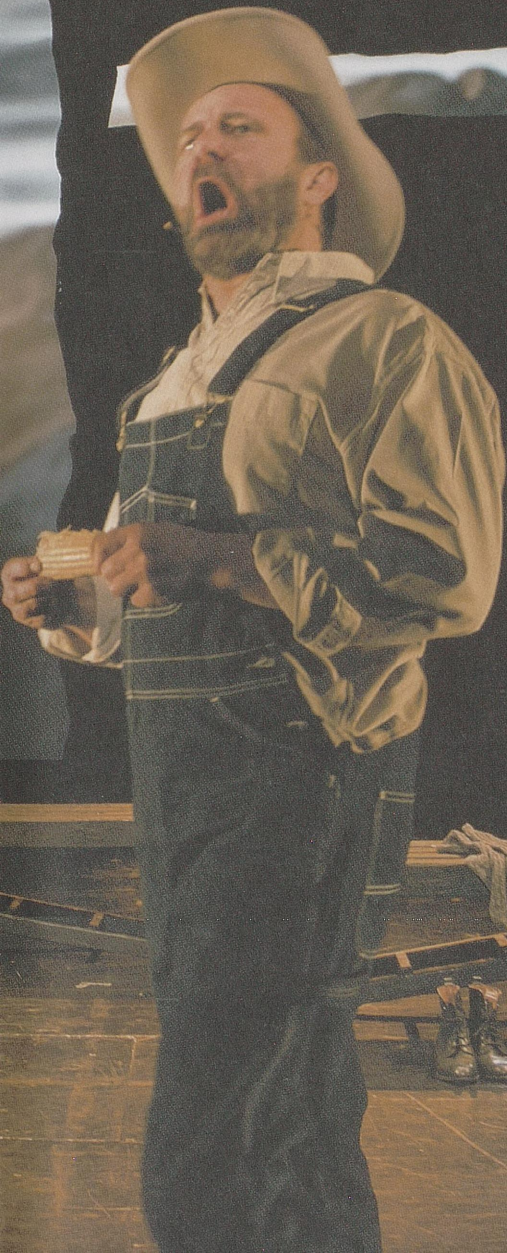

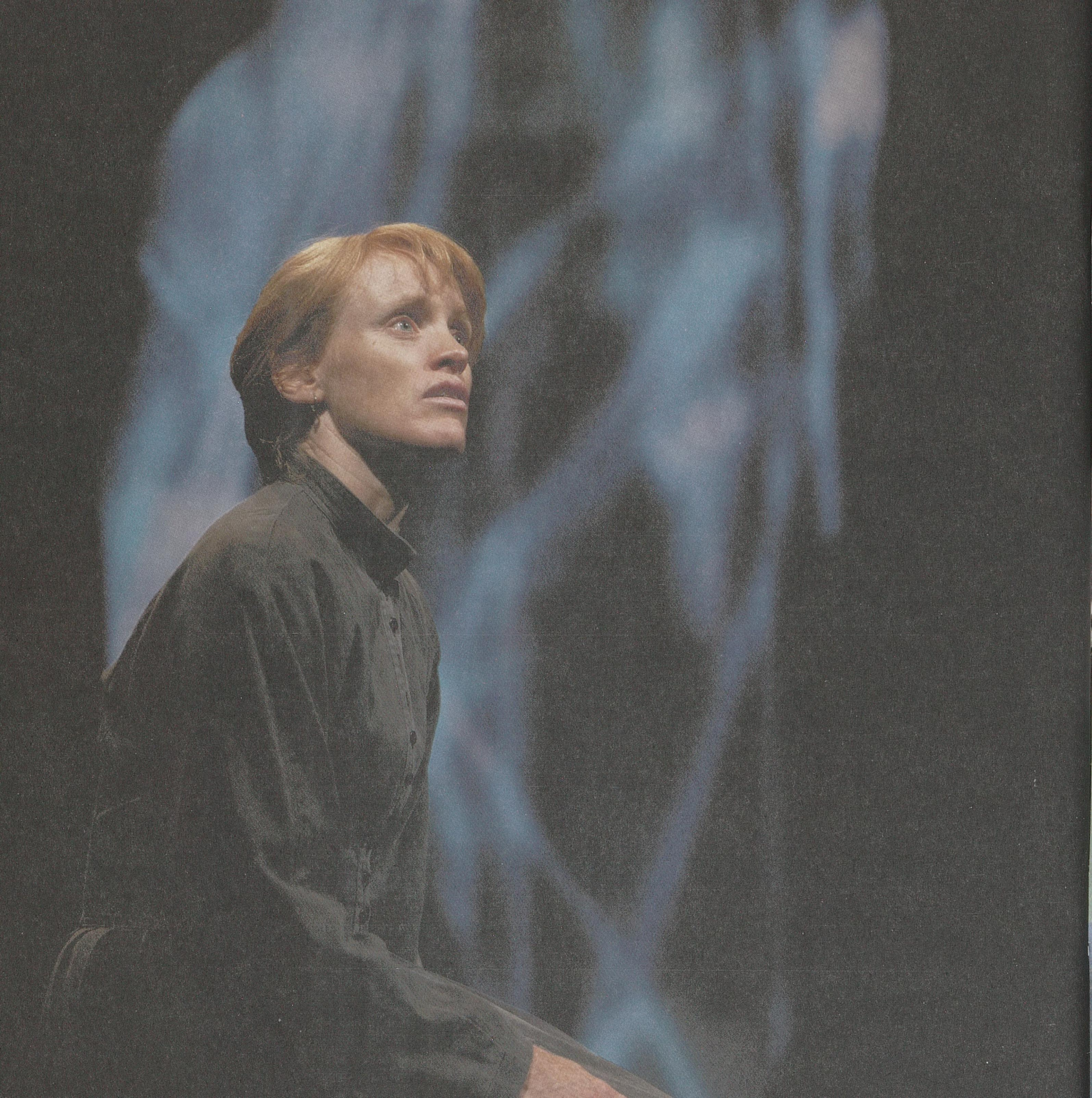

Sparebanken
Møre

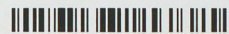
Vi hører til her. På Nordvestlandet.
Midt blant skaperglede, lidenskap og engasjement.
Vi hjelper hverandre. Inspirerer hverandre. Deler kunnskap.
Her finnes verdiene som skaper verdier.

Vi ønsker Teatret Vårt lykke til med Slåttekår i himmelen.

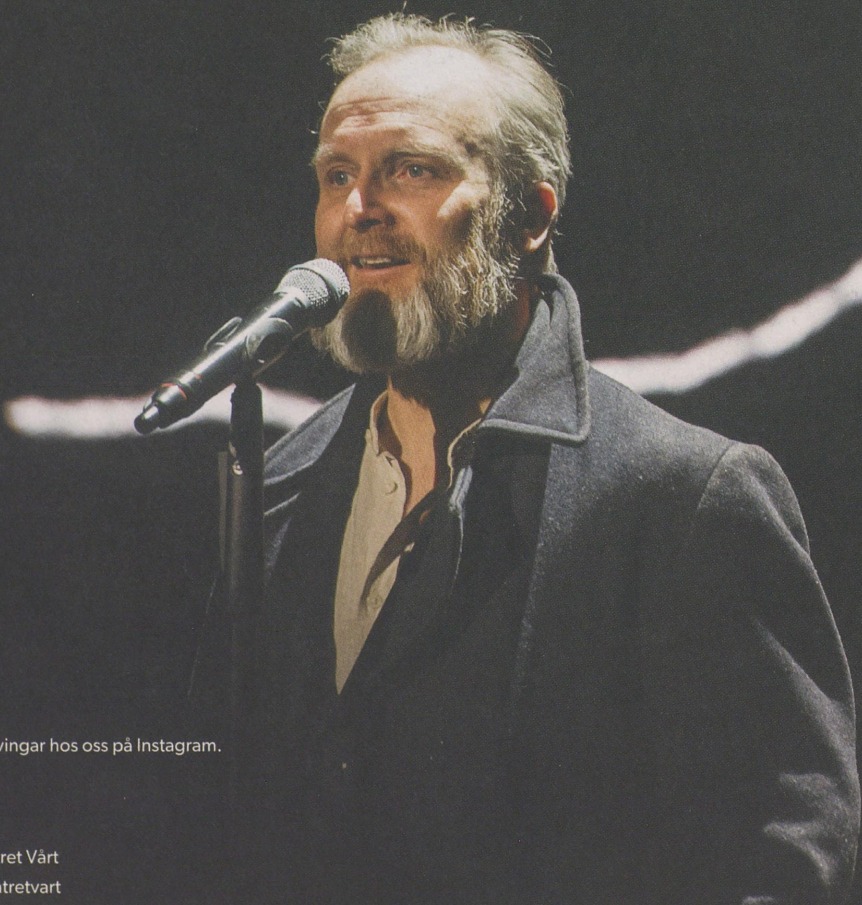
#stoltsamarbeidspartner

Slåttekar i himmelen : av

21g024374

Trykk: **EKH** GRAFISK miljømerket trykksak 204.1 0690

Del dine opplevingar hos oss på Instagram.

FØLG OSS

Facebook: Teatret Vårt

Instagram: #teatretvart

www.teatretvart.no

BILLETTLUKA: 71 24 02 90

GENERALSPONSOR

Sparebanken
Møre

HOVUDSPONSOR

Romsdals Budstikke **TINGH** Sannmørsposten
nortel Scandic **ISTAD**
ALEXANDRA MOLDE